

Kapitola 1

Šli ruku v ruce rychlými kroky a s východem slunce dospěli ke kraji lesa.

„Adámku,“ řekla matka, „jsme na místě, neboj se. Znáš dobře náš les a všechno, co v něm je. Vynasnažím se, abych se večer vrátila, ale pokud se opozdím, jdi k Dianě a já si tě přijdu vyzvednout.“

Adam stál vedle matky, ještě celý rozespalý, a nevěděl, na co by se zeptal. Matka opakovala: „Neboj se, znáš náš les a všechno, co v něm je. Posad' se pod strom, třeba pod ten s kulatou korunou, čti si Julese Vernea nebo si hraj drápky s pěti kamínky a čas ti rychle uteče.“

Objala ho a řekla: „Musím běžet, jdu hledat úkryt pro dědu a babičku.“

Sama se vymanila z jeho náručí a vydala se na cestu. Adam zůstal stát na místě. Chtěl zavolat: „Na shledanou, maminko,“ ale nestihl to. Matka už mu zmizela z očí.

Les se probudil a zemi zalily první paprsky světla.

Adam postupoval pomalu; stromy a stezky znal, ale byl to přece jenom trochu jiný les: les za časného jitra. Obvykle sem přicházel s rodiči, většinou odpoledne a někdy v podvečer, ale nikdy ne takhle brzy ráno.

To je zvláštní, řekl si, procházím se v lese sám.

Mezitím došel ke stromu s kulatou korunou, položil si k jeho patě batoh, rozhlédl se a řekl: „Nic se tu nezměnilo. Tentýž les, jen se mnou nejsou rodiče.“

Adamovi je devět let a brzo dokončí čtvrtou třídu. Není vynikající žák, ale ve třetím čtvrtletí se na jeho vysvědčení vyjímaly tři výborné. To jeho rodiče velmi potěšilo a koupili mu nový kopací míč.

Válka a ghetto znamenaly konec vycházek do přírody. Na chvíli měl radost, že ho matka dovedla z uzavřeného ghetta až sem a důvěřuje mu, že si poradí sám.

Poblíž stromu tekla potůček, který ještě halila lehká temnota, ale z proudící vody už probleskovala zářící světélka.

Adam pocítil hlad a vytáhl z batohu sendvič. Byl zabalený do hnědého papíru a Adam si vybavil matku, jak stojí u kuchyňského okna, krájí kulatý bochník chleba na krajíce a připravuje mu sendviče.

Domov opustili před rozedněním. Přecházeli ze sklepa do sklepa, běželi temnými podzemními chodbami, plazili se úzkými otvory, a nakonec po značném úsilí vyšli z temnoty a ocitli se na poli, přešli Johanův most a za pár minut byli u kraje lesa.

Znáš náš les a všechno, co v něm je, znovu slyšel matku, jak k němu promlouvá.

Ted' sedí na zemi a pozoruje světla, která se mu objevují u nohou.

Najednou se zvedl, poklekl, nabral si vodu z potůčku do dlaně a vлил si ji do úst. Chladivá voda mu polechtala patro a on pil dál, dokud neuhasil žízeň.

To je zajímavé, řekl, maminka tu není, ale já ji jasně vidím a cítím, jak mě drží za ruku.

V tomhle rozlehlém lese trávil čas s otcem a matkou na jaře a v létě. Měli stromy, pod nimiž sedávali, potůčky, z jejichž vody rádi pili. Miro pobíhal a poskakoval a tím se potěšení z vycházky ještě násobilo.

„Miro,“ uniklo Adamovi z hrdla zvolání. Najednou cítil v rukou jeho válcovité tělo. Mira měli všichni rádi. Není velký jako vlčák, ale je ho plný dům, a i když podřimuje u vchodu, je bdělý a ostražitý.

Ted' Adam viděl před očima dům, dílnu, otce, matku a prarodiče i Mira, jak poskakuje z místa na místo nebo udiveně stojí. Jak sledoval tyto známé výjevy, jeho úzkost se zmírnila, oči se mu zavřely a usnul.